

Pojken som släppte Jättebarnet i brunnen

Det var en gång ett jätte-folk, som bodde uti skogen. Rundt omkring deras stuga voro frodiga marker, så att jättens få alltid var vid godt hull; men folket i den närmaste bygden hade ringa och magert bete. Detta förtröt dem, och de läto stundom valla sin boskap på resens egor. Men sådant aflopp icke alltid väl; ty jätten, som var mycket grym till sinnes, öfverföll vallhjonen och dräpte dem.

Icke långt ifrån jättens gård bodde en fattig qvinna, som hade en enda son. Han var liten och klen till vext; men mycket förslagen och djerf till sinnes. En dag sade pojken till sin moder, att hon skulle ysta trenne ostar. Qvinnan gjorde efter hans begäran. När nu ostarne voro färdiga, rullade pojken dem i askan, så att de syntes gråa och osmakliga. Häröfver harmades modern och bannade honom, att han förspillde Guds gåfvor. Men pojken bad henne gifva sig tillfreds; hon kunde icke veta hvad han hade i sinnet.

Tidigt om morgonen drog pojken till skogs med sin moders få, och vallade boskapen in på jättens betesmarker. Här vankade han obehindradt omkring, så länge sol stod på himmelen; emot qvällen samlade han sitt få, och lagade sig att återvända till hemmet. Men under tiden hade jätten blifvit varse hans besök, och kom nu med stora steg gående emot honom. Resen var mycket vred, och så bister till åsyn, att pojken räddes trots all sin behjertenhet. »Hvad gör du här i min hage?» röt jätten. Pojken svarade, att han hade gått[9] för att finna bete åt sin boskap. Jätten mälte: »packa dig genast bort, eljest vill jag krama dig, såsom jag nu kramar denna sten.» Härvid fattade tussen en stor grå-sten, som låg på marken, och kramade den, så att stenen flög i tusen flisor. Pojken sade: »du är mycket stark; men icke är jag ringare till krafter, ehuru jag är liten till vext.» Han tog så upp en af sina ostar och krystade

den, att vasslan rann ut. När jätten såg detta blef han högeligen förundrad, och menade att deruti månne vara något svek. Tussen grep så åter en sten ifrån marken, och kramade den i små stycken; men pojken tog den andra osten och krystade vatten derutur såsom förr. Derefter förnyades leken ännu en gång, och pojken kramade vatten ur den tredje osten. Då sade jätten: »icke tänkte jag du kunde vara så stark. Följ mig till min gård och tjena mig troget, så skall jag gifva dig tre skäppor guld. Men om du icke är mig till lags, vill jag skära tre breda remmar ur din rygg.» Pojken genmälte: 'detta tyckes mig vara goda vilkor; men nu måste jag drifva mitt fä till bys.' De kommo så öfverens att mötas dagen derefter, och härmed lyktades deras samtal för den gången.

Andra dagen gick pojken till skogs och träffade jätten, såsom sagdt var. De följdes nu till jättens stuga. Men jätte-qvinnan var så stor och barsk till utseende, att pojken fruktade henne mera än han räddes för jätten sjelf.

När det lidit någon stund, skulle tussen och hans dräng gå till skogs och hugga ved. Jätten sade: »eftersom du är så stark, kan du bära min yxa.» Men yxan var mycket stor och tung, så att pojken knappast kunde lyfta den. Han mälte: »Far! det är bättre J sjelf bären eder yxa, så kan jag gå förut och visa vägen.» Härmed var jätten tillfreds, och de drogo å stad. När de nu kommo till stället, stannade jätten vid ett stort träd. Han sade: »Efter som du är så stark, kan du göra första hugget; jag vill göra det andra.» 'Nej', mälte drängen, 'jag är icke van att hugga med så liten yxa. J kunnen sjelf göra första hugget; jag vill göra det andra.' Jätten lät sig härmed nöja, lyftade yxan och gjorde ett väldigt hugg invid roten; men hugget var så hårdt, att trädet föll till jorden med[10] ett starkt brakande. Drängen slapp sålunda att den gången visa prof på sin styrka.

Då nu trädet skulle föras hem, sporde jätten: »vill du bära vid toppen eller vid roten?» Drängen svarade: 'jag vill bära vid toppen.' Jätten lyftade trädet på skuldran, men pojken

ropade, att han skulle gå bättre under. Jätten gjorde såsom honom sades, och fick slutligen hela timret i jemvigt öfver axlarne. Derefter hoppade pojken sjelf upp, och gömde sig emellan trädets grenar. När de nu kommo fram till gården var jätten mycket trött, men drängen menade, att detta var föga tungt arbete.

Dagen derefter sade jätten, att han ville fara bort; drängen skulle bli hemma och hjälpa mor att kärna smör. Jätte-qvinnan tog nu fram en kärna full med mjölk; men kärnan var så stor att pojken näppeligen förmådde lyfta kärn-stafven. Han sade: »Mor! detta tyckes mig blifva ett lätt arbete; men jag ville gerna, att J visen huru jag skall bära mig åt.» Jätte-qvinnan gjorde efter hans begäran, och började kärna; pojken stod och såg deruppå. Rätt som det var, begynte jätte-barnet skrika. Då sade käringen: »tag du ungen med dig till brunnen och tvätta henne ren; jag vill kärna, medan du är borta.» Pojken gick och gjorde sig föga brådtom. När han nu kom till brunnen och skulle tvätta den lilla, som var föga mindre än han sjelf, lyckades det icke bättre, än att jätte-barnet trillade ned i vattnet och drunknade. Drängen menade, detta var en ringa skada; men han tänkte, att det hädanefter icke vore rådligt stadna länge kvar hos jätte-folket.

När pojken återkom till stugan, hade käringen lyktat att kärna. »Du har dröjt länge», sade hon till drängen; »men hvar har du gjort af mitt barn?» Pojken svarade: 'jo, sedan jag tvättat henne sprang hon åt skogen, för att möta far sin.' »Ja så,» återtog käringen, »då komma de väl snart hem tillsammans.»

Emot qvällen återkom jätten ifrån skogen och var mycket trött. Käringen ropade emot honom: »Far! hvad har du gjort af flickan vår?» Jätten svarade: 'icke har jag sett någon flicka.' Då blef jätte-qvinnan förskräckt och begynte skria högt samt[11] jemra sig. Pojken sade, att han och jätten ville gå bort och söka barnet. De drogo nu till skogs, och letade på alla håll, men kunde icke finna någon.

När resen och hans dräng hade vankat länge omkring, kommo de omsider till gränsen af jättens egor. Då sade vallpojken: »Far! jag är nu föga långt ifrån hemmet. Gifven mig orlof att gå bort till min moder, som väntar mig. I morgon vill jag komma åter, och hjälpa eder att leta.» Tussen genmälte: 'du kan gå, efter som du varit mig så trogen; men kom snart tillbaka.' Vid dessa ord tog jätten fram väl tre skäppor guld, och gaf pojken såsom lön för hans tjenst. Men drängen tackade honom, och sade sig nästa gång vilja tjena ännu bättre.

Jätten och vallpojken drogo nu åt hvar sin led. Pojken gick hem till sin moder, och gaf henne allt det gods han hade vunnit, så att de ifrån den dagen voro rika och lyckliga. Men jätten ströfvade omkring i skogen för att leta efter sitt barn. Der gå han och hans käring och söka ännu i dag.